

πραγματικός

πραγματικός, -ή, -ό, επίθ. [<μτγν. πραγματικός], πραγματικός· που δεν είναι φανταστικός, προσποιητός ή ψεύτικος, που είναι αληθινός: «ο τάδε είναι πραγματικός φίλος || θέλω να μου πεις την πραγματική αλήθεια». Επίρρ. **πραγματικά, α.** όχι φανταστικά, προσποιητά ή ψεύτικα, αλήθεια, αληθινά: «στην αρχή δε σε πίστευα, αλλά πραγματικά είχες δίκιο». **β.** δίνεται και ως καταφατική απάντηση στον ερωτηματικό του τύπο: «θα 'ρθεις πραγματικά; -Πραγματικά»·

- δείχνω το πραγματικό μου πρόσωπο, βλ. λ. [πρόσωπο](#)·
- δείχνω τον πραγματικό μου εαυτό, βλ. λ. [εαυτός](#)·
- κρύβω το πραγματικό μου πρόσωπο, βλ. λ. [πρόσωπο](#)·
- κρύβω τον πραγματικό μου εαυτό, βλ. λ. [εαυτός](#)·
- φανερώνω το πραγματικό μου πρόσωπο, βλ. λ. [πρόσωπο](#)·
- φανερώνω τον πραγματικό μου εαυτό, βλ. λ. [εαυτός](#)·
- φάνηκε ο πραγματικός του εαυτός, βλ. λ. [εαυτός](#)·
- φάνηκε το πραγματικό του πρόσωπο, βλ. λ. [πρόσωπο](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας